

اتاق فکر

اولین اتاقهای فکر که در ابتدا بنام موسسه شناخته میشوند در دوران جنگ جهانی دوم به نام جعبه مغزی مصطلع بودند سپس به اتاق فکر معروف شدند.

در خصوص تاسیس اتاق فکر دو نظریه وجود دارد؛ یکی انجمن فابین (Fabian) در انگلیس و دیگری موسسه بروکینگز (Brookings) در امریکا. آن چیزی که همه بر آن اجماع دارند این است که اساسا این اتاق ها در ابتدای امر برای مشاوره های نظامی به وجود آمده بودند. تا دهه ۱۹۷۰ میلادی تعداد اتاق های فکر چندان زیاد نبود اما از دهه ۱۹۷۰ به بعد انفجاری در تعداد این اتاق ها رخ داد و تعداد زیادی آغاز به کار کردند که در زمینه های سیاسی و حزبی و ایدئولوژیک ابراز نظر می کردند.

منشاء ایجاد اتاق های فکر دو دلیل اصلی داشت :

۱- نیاز به ایجاد یک موسسه ملی که تحقیقات با کیفیت در موضوعات ملی و بین المللی به خصوص موضوعات مرتبط به سیاست های خارجی انجام دهد.

۲- نبود موسسه ای که بتواند متخصصان و کارشناسان را در این موضوعات با هم همراه کند. رایج ترین روشی که در اتاق های فکر از آن استفاده میشود روش طوفان ذهنی است که برای رسیدن به ایده تولید محصول جدید افراد با سهیم شدن در تجربه های گروهی سازمان یافته به خلاقیت بیشتری واداشته می شوند.

اتاق های فکر از نظر دیدگاه و فعالیت ها و خدمات در دسته های مختلفی قرار دارند از آن جمله : سیاسی ، اقتصادی ، اجتماعی ، امنیتی و نظامی ، صنعت و فناوری ، آینده.

اتاق های فکر در کشورهای مختلف در حال فعالیت میباشند. اولین و بزرگترین اتاق فکر ایران توسط سید محمد عادل در کمیته ملی ایرانیان تاسیس شد و نمونه های دیگر آن مرکز مطالعات سیاسی و بین الملل وزارت امور خارجه میباشد. این اتاق ها میتوانند با خلق افکار و ایده های نو و پرورش و ارائه آن به دولت با ارتباطات دانشگاه ها و مراکز تحقیقاتی و پژوهشی در بهره برداری از فرصت های جدید و ایجاد منافع بیشتر برای جامعه گام بردارند.

گردآورنده : علیرضا رزمجوی - معاونت آموزش - پژوهش و برنامه ریزی